

२०७२ श्रावण ६ बुधवार २२-०७-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- तिमीले अहिले भविष्य २१ जन्मको लागि यहाँ नै पढाइ पढ्नु छ, काँडाबाट सुगन्धित
फूल बन्नु छ, दैवी गुण धारण गर्नु र गराउनु छ ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूको बुद्धिको ताला नम्बरवार खुल्दै जान्छ ?

उत्तर:- जो श्रीमतमा चलिरहन्छन् । पतित-पावन बाबाको यादमा रहन्छन् । पढाइ पढाउने
बाबाको साथमा जसको योग छ उनीहरूको बुद्धिको ताला खुल्दै जान्छ । बाबा
भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, अभ्यास गर हामी आत्मा भाइ-भाइ हौं, हामी बाबाद्वारा
सुन्छौं । देही-अभिमानी भएर सुन्छौ र सुनाउँछौ भने ताला खुल्दै जान्छ ।

ओम् शान्ति । बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ जब यहाँ बस्छौ यस्तो पनि होइन- केवल
शिवबाबाको यादमा रहनु छ । त्यो त हुन्छ केवल शान्ति फेरि सुख पनि त चाहिन्छ । तिमीलाई
शान्तिमा रहनु छ र स्वदर्शन चक्रधारी बनेर राजाईलाई पनि याद गर्नु छ । तिमी पुरुषार्थ गछौं
नरबाट नारायण अथवा मनुष्यबाट देवता बन्नको लागि । यहाँ कसैमा चाहे जतिसुकै दैवी गुण भए
पनि उनीहरूलाई देवता भन्न मिल्दैन । देवता हुन्छन् नै स्वर्गमा । दुनियाँमा मनुष्यहरूलाई स्वर्गको
बारेमा थाहा छैन । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- नयाँ दुनियाँलाई स्वर्ग, पुरानो दुनियाँलाई नर्क
भनिन्छ । यो पनि तिमीहरूले नै जान्दछौ । जो देवताहरू सत्ययुगमा राज्य गर्दथे उनीहरूका चित्र
पनि छन् । यी हुन् आदि सनातन देवी-देवता धर्मका । फेरि पूजाको लागि उनीहरूका चित्र विदेश
लिएर जान्छन् । बाहिर जहाँ गए पनि त्यहाँ मन्दिर बनाउँछन् । हरेक धर्मकाले जहाँसुकै गए पनि
आफ्नै चित्रहरूलाई नै पूजा गर्छन् । जुन-जुन गाउँहरूमा विजय पाउँछन् वहाँ गएर चर्च आदि
बनाउँछन् । हरेक धर्मका चित्रहरू पूजाको लागि आफ्ना-आफ्ना छन् । पहिले तिमी पनि जान्दैनथ्यौ
हामी नै देवी-देवता थियौं । आफूलाई भिन्दै सम्भेर उनीहरूको पूजा गर्दथ्यौ । अरू धर्मकाले पूजा
गर्छन् भने जान्दछन्- हाम्रो धर्म स्थापक क्राइस्ट हुन्, हामी क्रिश्चियन हौं अथवा बौद्धी हौं ।
हिन्दूहरूले आफ्नो धर्मलाई नजानेका कारणले आफूलाई हिन्दू भनिदिन्छन् र देवताहरूलाई पुज्दछन् ।
यो पनि बुझ्दैनन्- हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका हौं । हामी आफूभन्दा ठूलालाई पुज्दछौं ।
क्रिश्चियनले एक क्राइस्टलाई पुज्दछन् । हिन्दूहरूलाई यो थाहा छैन- हाम्रो धर्म कुनचाहिँ हो ?
यसलाई कसले र कहिले स्थापना गर्‍यो ? बाबा भन्नुहुन्छ- जब यो आदि सनातन धर्म प्रायः लोप
हुन्छ तब म आउँछु फेरि स्थापना गर्न । यो ज्ञान अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ । पहिले केही
पनि जान्दैनथ्यौ । नजानीकनै भक्तिमार्गमा चित्रहरूको पूजा गरिरहन्थ्यौ । अहिले तिमी जान्दछौ-
हामी भक्तिमार्गमा छैनौं । अहिले तिमी ब्राह्मण कुल भूषण र शूद्र कुलमा रात-दिनको फरक छ ।
त्यो पनि यस समयमा तिमीले सम्भन्छौ । सत्ययुगमा सम्भक्ने छैनौ । यस समयमा नै तिमीलाई
समझ मिल्छ । बाबाले आत्माहरूलाई समझ दिनुहुन्छ । पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँको बारेमा
तिमी ब्राह्मणहरूलाई नै थाहा छ । पुरानो दुनियाँमा धेरै मनुष्य हुन्छन् । यहाँ त मनुष्य कति लडाईं-
भगडा गर्छन् । यो हो नै काँडाको जंगल । तिमी जान्दछौ- हामी पनि काँडा थियौं । अहिले बाबाले
हामीलाई फूल बनाइरहनुभएको छ । काँडाहरूले यी वास्नादार फूलहरूलाई नमन गर्छन् । यो रहस्य
अहिले तिमीले जानेका छौ । हामी नै देवता थियौं जो फेरि आएर अहिले सुगन्धित फूल (ब्राह्मण)
बनेका छौं । बाबाले सम्झाउनुभएको छ, यो ड्रामा हो । पहिले यी ड्रामा, सिनेमा आदि थिएनन् । ती
पनि अहिले बनेका हुन् । किन बनेका छन् ? किनकि बाबालाई दृष्टान्त दिनको लागि सहज हुन्छ ।

बच्चाहरूले पनि सम्भन सक्छन्। यो विज्ञान पनि तिमी बच्चाहरूले सिक्नु छ नि। बुद्धिमा यो सबै विज्ञानको संस्कार लिएर जान्छौ जुन फेरि त्यहाँ काममा आउँछ। दुनियाँ कुनै एकदमै खतम त भइहाल्दैन। संस्कार लगेर फेरि जन्म लिन्छन्। विमान आदि पनि बनाउँछन्। वहाँको लायक जुन-जुन कामको चीज हुन्छ त्यो बन्छ। स्टीमर (पानी जहाज) बनाउने पनि हुन्छन् तर स्टीमर त त्यहाँ काममा आउँदैन। कसैले ज्ञान लेओस् नलेओस् तर उनीहरूको संस्कार वहाँ काममा आउँदैनन्। वहाँ स्टीमर आदिको आवश्यकता छैन। ड्रामामा छैन। हो, विमानहरूको, विजुली आदिको आवश्यकता पर्नेछ। उनीहरूले आविष्कार गरिरहन्छन्। वहाँबाट (विदेशबाट) बच्चाहरूले सिकेर आउँछन्। यी सबै कुरा तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा नै छ।

तिमी जान्दछौ— हामी पढ्छौं नै नयाँ दुनियाँको लागि। बाबाले हामीलाई भविष्य २१ जन्मको लागि पढाउनुहुन्छ। हामी स्वर्गवासी बन्नको लागि पवित्र बनिरहेका छौं। पहिले नर्कवासी थियौं। मनुष्यहरू भन्छन् पनि फलानो स्वर्गवासी भयो। तर हामी नर्कमा छौं, यो बुझ्दैनन्। बुद्धिको ताला खुल्दैन। तिमी बच्चाहरूको अब विस्तारै-विस्तारै नम्बरवार बुद्धिको ताला खुल्दै जान्छ। ताला उनीहरूको खुल्छ जो श्रीमतमा चलन थाल्छन् र पतित-पावन बाबालाई याद गर्नेछन्। बाबाले ज्ञान पनि दिनुहुन्छ र याद पनि सिकाउनुहुन्छ। टिचर हुनुहुन्छ नि। त्यसैले टिचरले अवश्य पढाउनुहुन्छ। जति टिचर र पढाइसँग योग हुन्छ उति उच्च पद पाउँछौ। त्यस पढाइमा त योग रहन्छ नै। जान्दछन्— बेरिस्टरले पढाउनुहुन्छ। यहाँ बाबाले पढाउनुहुन्छ। यो पनि भुल्दछन् किनकि नयाँ कुरा छ नि। देहलाई याद गर्न त धेरै सहज छ। घरी-घरी देहको याद आउँछ। हामी आत्मा हौं यो भुलिहाल्छौं। हामी आत्माहरूलाई बाबाले सम्झाउनुहुन्छ। हामी आत्माहरू भाइ-भाइ हौं। बाबाले त जान्नुहुन्छ म परमात्मा हुँ, आत्माहरूलाई सिकाउँछु— आफूलाई आत्मा सम्भ र अरू आत्माहरूलाई बसेर सम्झाऊ। यो आत्माले कानद्वारा सुन्छ, सुनाउनेवाला हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा। उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ। जब तिमी कसैलाई सम्झाउँछौ भने यो बुद्धिमा आउनुपर्छ— मेरो आत्मामा ज्ञान छ, आत्मालाई यो सुनाउँछु। मैले बाबाबाट जे सुनेको छु त्यो आत्माहरूलाई सुनाउँछु। यो हो बिल्कुलै नयाँ कुरा। जब तिमीले अरूलाई पढाउँछौ देही-अभिमानि भएर पढाउँदैनौ, भुलिहाल्छौ। मंजिल हो नि। बुद्धिमा यो याद रहनुपर्छ— म आत्मा अविनाशी हुँ। म आत्मा यी कर्मेन्द्रियद्वारा पार्ट खेलिरहेको छु। तिमी आत्मा शूद्र कुलमा थियौ, अहिले ब्राह्मण कुलमा छौ। फेरि देवता कुलमा जान्छौ। वहाँ शरीर पनि पवित्र मिल्छ। हामी आत्माहरू भाइ-भाइ हौं। बाबाले बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ। बच्चाहरूले फेरि भन्छन् हामी भाइ-भाइ हौं, भाइलाई पढाउँछौं। आत्मालाई नै सम्झाइन्छ। आत्माले शरीरद्वारा सुन्छ। यी धेरै सूक्ष्म कुरा हुन्। स्मृतिमा आउँदैन। आधाकल्प तिमी देह-अभिमानमा रह्यौ। यस समय तिमीलाई देही-अभिमानि भएर रहनु छ। आफूलाई आत्मा निश्चय गर्नु छ, आत्मा निश्चय गरेर बस। आत्मा निश्चय गरेर सुन। परमपिता परमात्माले नै सुनाउनुहुन्छ त्यसैले त भन्छन् नि— आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल.... वहाँ त पढाउँदिन। यहाँ नै आएर पढाउँछु। अरू सबै आत्माहरूको आ-आफ्नो शरीर छ। उहाँ बाबा त हुनुहुन्छ परम आत्मा। उहाँको शरीर छैन। उहाँको आत्माको नाम नै हो शिव। बाबा भन्नुहुन्छ— यो शरीर मेरो होइन। म सुप्रीम आत्मा हुँ। मेरो महिमा अलग छ। हरेकको महिमा अलग-अलग हुन्छ नि। गायन पनि छ नि— परमपिता परमात्माले ब्रह्माद्वारा स्थापना गर्नुहुन्छ। उहाँ ज्ञानका सागर, मनुष्य सृष्टिको

बीजरूप हुनुहुन्छ । उहाँ सत हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, आनन्द, सुख-शान्तिका सागर हुनुहुन्छ । यो हो बाबाको महिमा । बच्चालाई पिताको सम्पत्तिको बारेमा थाहा हुन्छ— मेरो पिताको पासमा यो कारखाना छ, यो मिल छ, नशा रहन्छ नि । बच्चा नै त्यस सम्पत्तिको मालिक बन्छ । यो सम्पत्ति त एकैचोटि मिल्छ । बाबाको पासमा के सम्पत्ति (प्रोपर्टी) छ, त्यो सुन्यौ ?

तिमी आत्माहरू त अमर छौ । कहिल्यै पनि मर्दैनौ । प्रेमको सागर पनि बन्छौ । यी लक्ष्मी-नारायण प्रेमको सागर हुन् । कहिल्यै लडाईं-भगडा गर्दैनन् । यहाँ त कति लडाईं-भगडा गर्छन् । प्रेमका कारण अभै समस्या हुन्छ । बाबा आएर विकार बन्द गराउनुहुन्छ अनि कति मार पर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! पावन बन्यौ भने पावन दुनियाँको मालिक बन्छौ । काम महाशत्रु हो यसैले बाबाको पासमा आउँछौ भने भन्नुहुन्छ— जो विकर्म गरेका छौ त्यो बतायौ भने हल्का हुन्छौ, यसमा पनि मुख्य विकारको कुरा छ । बाबाले बच्चाहरूको कल्याण अर्थ सोध्नुहुन्छ । बाबालाई नै भन्छन्— हे पतित-पावन आउनुहोस् किनकि पतित विकारमा जानेलाई नै भनिन्छ । यो दुनियाँ पनि पतित छ, मनुष्य पनि पतित छन्, ५ तत्त्व पनि पतित छन् । वहाँ तिम्रो लागि तत्त्व पनि पवित्र चाहिन्छ । यस आसुरी पृथ्वीमा देवताहरूको छायाँ पनि पर्न सक्दैन । लक्ष्मीको आह्वान गर्छन् तर यहाँ कहाँ आउन सकिन्छन् र ! यी ५ तत्त्व पनि बदलिनुपर्छ । सत्ययुग हो नयाँ दुनियाँ । यसको खतम हुने समय हो । मनुष्य सम्भन्छन्— अभै ४० हजार वर्ष बाँकी छ । जबकि कल्प नै ५ हजार वर्षको छ भने केवल एक कलियुग कसरी ४० हजार वर्षको हुन सक्छ ? कति अज्ञानताको अन्धकार छ । ज्ञान छँदै छैन । भक्ति हो ब्राह्मणहरूको रात । ज्ञान हो ब्रह्मा र ब्राह्मणहरूको दिन । जुन अब प्राक्टिकलमा भइरहेको छ । सिँढीमा धेरै स्पष्ट देखाइएको छ । नयाँ दुनियाँ र पुरानो दुनियाँलाई आधा-आधा भनिन्छ । यस्तो होइन— नयाँ दुनियाँलाई बढी समय, पुरानो दुनियाँलाई कम समय दिइन्छ । होइन, पूरा आधा-आधा हुन्छ । त्यसैले चौथाई (क्वार्टर) पनि गर्न सकिन्छ । आधा-आधा भएन भने पूरा चौथाई पनि गर्न मिल्दैन । स्वस्तिकामा पनि ४ भाग देखाउँछन् । सम्भन्छन्— हामी गणेश बनाउँछौं । अब बच्चाहरूले जान्दछन्— यो पुरानो दुनियाँ विनाश हुनु छ । हामी नयाँ दुनियाँको लागि पढिरहेका छौं । हामी नयाँ दुनियाँको लागि नरबाट नारायण बन्छौं । कृष्ण पनि नयाँ दुनियाँका हुन् । कृष्णको गायन छ, उनलाई महात्मा भनिन्छ किनकि साना बच्चा छन् । साना बच्चाहरू प्यारो लाग्छ । ठूलालाई त्यति प्यार गर्दैनन् जति सानालाई गर्छन् किनकि सतोप्रधान अवस्था छ । विकारको गन्ध छैन । ठूलो भएपछि विकारको गन्ध आउँछ । बच्चाहरूको कहिल्यै विकारी दृष्टि (क्रिमिनल आई) हुन सक्दैन । यी आँखा नै धोखा दिनेवाला हुन् त्यसैले दृष्टान्त दिन्छन्— उसले आफ्नो आँखा निकालिदियो । यस्तो कुनै कुरा होइन । यसरी कसैले आँखा निकाल्दैन । यो यस समयमा बाबाले ज्ञानको कुरा सम्भाउनुहुन्छ । तिमीलाई त अहिले ज्ञानको तेस्रो आँखा मिलेको छ । आत्मालाई आध्यात्मिक ज्ञान मिलेको छ । आत्मामा नै ज्ञान छ । बाबा भन्नुहुन्छ— ममा ज्ञान छ । आत्मालाई निर्लेप भन्न सकिदैन । आत्माले नै एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ । आत्मा अविनाशी छ । छ कति सानो । त्यसमा ८४ जन्मको पार्ट छ । यस्तो कुरा कसैले भन्न सक्दैन । उनीहरू त निर्लेप भनिदिन्छन् । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— पहिले आत्मालाई रियलाइज गर । कसैले सोध्छन् जनावर कहाँ जान्छन् ? अरे, जनावरको कुरै छोड । पहिले आत्मालाई त सम्भ । म आत्मा कस्तो छु, के छु..... ? बाबा भन्नुहुन्छ— यदि आफूलाई आत्मा नै जान्दैनौ भने

२०७२ श्रावण ६ बुधवार २२-०७-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

मलाई फेरि कसरी जान्दछौ ? यी सबै सूक्ष्म कुरा तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ । आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट छ । त्यो चलिरहन्छ । कसैले फेरि भन्छन् ड्रामामा छ भने हामी पुरुषार्थ नै किन गर्ने ! अरे, पुरुषार्थ विना त पानी पनि मिल्न सक्दैन । यस्तो होइन ड्रामा अनुसार । सबै कुरा आफैं मिल्छ । कर्म त अवश्य गर्नु नै छ । राम्रो वा नराम्रो कर्म हुन्छ । यो बुद्धिले सम्भनन सक्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो रावण राज्य हो, यसमा तिम्रा कर्म विकर्म बन्छन् । वहाँ रावण राज्य नै हुँदैन जो विकर्म होस् । मैले नै तिमीलाई कर्म, अकर्म, विकर्मको गति सम्झाउँछु । वहाँ तिम्रा कर्म अकर्म हुन्छन्, रावण राज्यमा कर्म विकर्म हुन्छन् । गीता-पाठीले कहिल्यै यो अर्थ सम्झाउँदैनन्, उनीहरूले त केवल पढेर सुनाउँछन् । संस्कृतमा श्लोक सुनाएर फेरि अर्थ लगाउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— कुनै-कुनै अक्षर ठीक छ । भगवानुवाच छ तर भगवान् कसलाई भनिन्छ, यो कसैलाई थाहा छैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार :-

- १) बेहद बाबाको सम्पत्तिको म आत्मा मालिक हुँ । जसरी बाबा शान्ति, पवित्रता, आनन्दका सागर हुनुहुन्छ, त्यसैगरी म आत्मा मास्टर सागर हुँ । यसै नशामा रहनु छ ।
- २) ड्रामा भनेर पुरुषार्थ छोड्नु छैन, कर्म अवश्य गर्नु पर्छ । कर्म-अकर्म-विकर्मको गतिलाई बुझेर सदा श्रेष्ठ कर्म नै गर्नु छ ।

वरदान:- बोल्नु, सोच्नु र गर्नु— यी तीनैलाई समान बनाउने ज्ञानी आत्मा भव

अब वानप्रस्थ अवस्थामा जाने समय समीप आइरहेको छ त्यसैले कमजोरीको मेरोपन वा व्यर्थको खेललाई समाप्त गरेर बोल्नु, सोच्नु र गर्नु समान बनाऊ तब भनिन्छ ज्ञान स्वरूप । जो यस्तो ज्ञान स्वरूप ज्ञानी आत्मा हुन्छन् उनीहरूको हरेक कर्म, संस्कार, गुण र कर्तव्य समर्थ बाबाको समान हुन्छ । उनीहरू कहिल्यै व्यर्थको विचित्र खेल खेल्न सक्दैनन् । सदा परमात्मा मिलनको खेलमा व्यस्त रहन्छन् । एक बाबासँग मिलन मनाउँछन् र अरूलाई बाबा समान बनाउँछन् ।

स्लोगन:- सेवाको उमंगले सानो-सानो बिमारीलाई दबाइदिन्छ ।